

Een Weerzien.

met lange twijgen, dwars vóór hen, en gedurig boog Henri zich even naar voren, de takken ophoudend om te beletten, dat ze Marie in 't gezicht zouden springen. Ze voelde zich gelukkig, nu hij, alleen, zoo dicht bij haar was, en haar telkens dien kleinen galanten dienst bewees. In de verte klonk 't vroolijk geroep van kleinen Frans, die aan 't verstoppertje spelen was; rond hen neurieden eentonig de insecten, een groote hommel dreef zwaar-zoemend voorbij . . . Ze spraken over Fransje, van wien Henri zoo heel veel zei te houden.

— 't Is misschien moeilijk voor je te begripen, Marie, maar dat jongetje brengt geluk voor me in huis, als hij bij ons is. Als ik zijn gelach door de gang hoor klateren, voel ik mij opeens heel anders. Waardoor dat zoo komt? Misschien door allerlei omstandigheden samen. Arm kereltje, zoo vroeg zijn vader te moeten missen! Ik wou heel graag naderhand zelf een vader voor hem zijn. Zijn moeder, hoe dolveel houdt hij van haar! O, die liefde is zoo aandoenlijk. Laatst was hij bij een vriendje van hem te logeeren gevraagd, voor een paar daagjes, in een dorpje in de buurt. Maar den eersten nacht heeft hij niet kunnen slapen, omdat hij geen nachtkus van zijn maatje had gehad, en den volgenden nacht lag hij te snikken in zijn bedje van heimwee en verlangen naar haar; den morgen daarop vroeg hij of hij toch asjeblijft weer naar haar terug mocht: hij kon 't niet uithouden. Bij ons gaat 't beter. Dat is voor hem een tweede tehuis. Laat hij maar zoo veel mogelijk van zijn moeder houden. Te veel kan immers niet. Later komen allerlei andere verlangens en begeerten, die misschien te vroeg al die liefde verzwakken. 't Is me vaak, of kleine Frans voor mijn verder leven noodig is, of dat uit elkaar zou vallen, als hij er niet meer was. . . . Ik houd heel veel van kinderen. Dat teere en onschuldige, dat zoo absoluut-niets-weten van 't vuile en lage van de groote menschen, en dan opeens weer die naïeve fantasie van een klein dichtertje of 't kokette gedraai van een modepopje, dat alles vind ik zoo bijzonder mooi. Ik wou dat ik schrijver was. . . . Ik zou een boek maken, alleen over kinderen en hun lief-leuk doen.

Je moet ze hooren praten onder elkaar in hun kinderwijsheid over gewichtige dingen als dood en sterven. Toen ik laatst in dat dorpje 't ontvangerskantoor waarnam, heb ik me vaak uren lang vermaakt bij 't open raam met te luisteren naar de gesprekken van kinderen, die daar speelden. Na een poosje kende ik ze allen, wist dat Jansje met een beverig-fijn stemmetje heel wondere verhalen kon doen over koningen en prinsen, dat Mien met 't blozend-ronde gezichtje en de lange blonde krullen altijd erg gul was, als ze iets gekregen had, dat Willem van den bakker met een stem als van een ritmeester van de cavalerie voortdurend opsneed over een oom in den Transvaal, en daarbij met wijd-open mond zijn glinsterend witte tanden zette in een boterham. En aardig was 't te zien, als zoo'n ventje of meisje, ijverig aan 't spelen, plotseling vader in de verte zag aankomen. Ik zat soms te wachten op een timmermansknecht, die op een bepaald uur van zijn werk kwam. Zijn beide jongetjes, een van drie en een van zeven, speelden onder mijn venster. Ze huppelden dan naar hem toe, hij zoende ze, nam den kleinste op den rechterschouder, den grootste aan de linkerhand en zoo stapten of sprongen ze alle drie naar huis. Dat geluk, die vroolijkheid, ze ontroerden me telkens opnieuw. En . . . Plotseling hield Henri op met spreken en zag Marie aan. Ze liepen nu op een breeder zandpad. Hij rustte zijn arm in den hare, alsof hij steun noodig had en dien bij haar kon vinden. Zij had zijn stem hooren komen tot haar, als innig-welluidende klanken, die haar gaven een stemming van kalm-vredend geluk, en toen hij zweeg en haar aankeek, glimlachte ze tegen hem, als om hem aan te moedigen door te gaan met vertellen. Hij drukte zijn arm dichter tegen haar aan, en haar in de oogen ziende met de zijne, groot en bruin, waarover plotseling een vloers van vocht trok, zei hij, met trilling van aandoening in de korte, afgebroken zinnen: Hoe vreemd, Marie, dat ik je dit alles zoo vertel. Voor mij is 't niets bizonders, maar een ander dan jij zou 't kinderachtig, onmanlijk vinden. Als ik met *jou* spreek, is 't alsof ik 't met mezelf doe. Mijn betere zelf, bedoel ik, dat 't goede en